

Paul van Loon
Weerwolvenbos

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1 Weerwolven

Doodstil was het in het Wolvenbos. Hoog boven de bomen hing de volle maan.

De lucht werd al ietsje lichter blauw. Vogels sliepen nog even.

Dauwdruppels glinsterden op het mos.

Opeens een harde brul.

‘WROW.’

Daarna een stem.

‘Pas op, opa.

Er zijn hier weerwolven.’

Opa schoot overeind. Zijn hoed viel op de grond.

‘Wat? Weerwolven? Waar? Wie?’

‘Hier, opa. Wij twee, u en ik.’

Opa keek in een wit behaard gezicht, dat vrolijk lachte. Een gezicht met twee spitse oren en een brilletje.

‘Dolfje.’

Opa’s glimlach liet zijn scherpe tanden zien.

Zijn gele ogen glinsterden.

Hij boog voorover en raapte zijn hoed op.

‘Oh ja, da’s waar ook. Hè, wat dom van mij. Wij zijn het zelf, jij en ik.’

Hij zette de hoed op zijn grijze wolvenkop.

‘Grappenmaker. Jij dacht zeker dat ik sliep?’

Dolfje gromde grinnikend.

‘Wrow.’

Zijn witte staart zwiepte over de grond.

Opa weerwolf zat naast Dolfje tegen een dikke boom. Hij klopte tegen de boombast.
'Wist je dat mijn boom de oudste van het Wolvenbos is, Dolfje?'
'Echt waar, opa?'
'Ja, en hij staat precies in het midden van het bos. Mijn ouwe trouwe boom.'
Plotseling gaapte opa weerwolf heel hard.
'Oeaaah. Sorry, Dolfje. Hoe gaat het eigenlijk met de Vrogul?'
'Prima, opa. Hij zit nog steeds in zijn kooi in de tuin.'
'Niemand opgegeten de laatste tijd?'
'Gelukkig niet, opa. Als wij hem op tijd voeden, is hij ongevaarlijk. Ik vind hem wel lief.'
Opa weerwolf knikte.
'Mooi zo. De Vrogul blijft natuurlijk een wild dier. Eigenlijk hoort hij in een bos. Maar misschien voelt hij zich ook bij jou thuis, omdat je een weerwolf bent.'
Met knipperende ogen keek opa naar het laatste maanlicht.
'Oei,' riep hij.

2 Stemmen

‘Wat is er, opa?’

Geschrokken keek Dolfje naar opa weerwolf.
Met zijn wandelstok wees opa naar de maan.

‘Je moet naar huis, Dolfje. Het is al heel laat.
Of eigenlijk nog heel vroeg, bijna ochtend. We
zitten hier al veel te lang.
Jammer, de tijd vliegt voorbij als het gezellig is.
Straks komt de zon op. Nog even en dan ben je
weer een jongetje.’

Dolfje knikte.

‘Over een paar uur moet ik al naar school. Da’s
veel erger.

Ik ben de hele nacht op pad geweest.

Hopelijk val ik niet in slaap op school. Dat is al
een paar keer gebeurd. Toen moest ik nablijven.’

Hij sperde zijn kaken open en geeuwde.

‘Ik ben doodmoe.’

Opa weerwolf stond moeizaam op.

‘Jammer. Ik wilde je het grote geheim gaan
vertellen.’

‘Geheim, opa?’

‘Ja, het geheim van het Weerwolvenbos. Maar daar is het nu te laat voor.’

‘Een groot geheim, opa? Wat bedoelt u?’

Opa weerwolf schudde zijn kop.

‘Nee, nee, Dolfje. Voor een groot geheim moet je de tijd nemen.

Daar moet je voor gaan zitten. Wij twee, jij en ik, weerwolven onder elkaar.

En dan moet je het op je gemak vertellen.’

Hij knipoogde.

‘Maar dat komt de volgende keer wel.’

‘Ooh.’ Dolfje brandde van nieuwsgierigheid.

‘Wilt u niet alvast een klein beetje...’

‘Nee, jij moet nu vliegensvlug naar huis, Dolfje.’

Opa’s gele ogen glommen.

‘Ik denk dat ik maar eens in mijn wolvennest klim. Lekker nog wat ronken.’

Dolfje keek omhoog.

Uit de boom hing een touwladder. Boven in de boom was een prachtige hut.

Opa’s weerwolvennest zat goed verborgen tussen takken en bladeren.

Het Wolvenbos was eigenlijk een Weerwolvenbos.

Alleen weerwolven wisten dat.

Opa was altijd een weerwolf, dag en nacht. Dat kon omdat hij al heel oud was.

Dolfje veranderde alleen bij volle maan.

Drie nachten achter elkaar werd hij dan een kleine, witte weerwolf met een brilletje op zijn snuit.

Zodra de zon opkwam, werd hij weer een gewoon jongetje.

Opa weerwolf stond op. Hij greep de touwladder beet.

Even aaide hij Dolfje over zijn kop.

‘Tot gauw, Dolfje. Snel naar huis nu.’

Opa weerwolf krom snel omhoog.

Vol bewondering keek Dolfje hem na.

Knap van opa, dacht hij. Hij klimt nog zo lenig als een jonge aap.

Toen hij bijna boven was, keek opa weerwolf omlaag en grijnsde.

‘Nergens blijven hangen, Dolfje. De ochtend nadert.

Het geheim vertel ik de volgende keer.’

Opa trok de touwladder op.

‘Welterusten, opa.’

Opa knipoogde naar Dolfje. Toen was hij tussen de takken verdwenen.

‘Wrow, nu vliegensvlug naar huis.’

Dolfje liet zich voorover zakken. Op vier poten stoof hij door het bos.

Nog even en dan zou het licht zijn.

Hij dacht aan de woorden van opa weerwolf. Het geheim van het Weerwolvenbos? Wat zou dat zijn? Plotseling bleef hij doodstil staan. Zijn oren trilden.

Hij stak zijn neus in de lucht en snoof.
Takken kraakten. Bladeren ritselden.
Dolfje snoof nog eens. De wind droeg vreemde
geuren met zich mee.
Onraad.
Onbekende geuren.
'Oeaah.'
Dolfje kon de geuw niet binnenhouden.
Verschrikt sloeg hij een klauw voor zijn bek.
Wat was dat daar?
Lichtbundels tussen de bomen.
Zaklantaarns?
Lichtvlekken dansten over de stammen. Vreemde
stemmen.
Mensen. Wat deden die zo vroeg in het bos?
Hadden ze hem gehoord?
Dolfje dook achter een struik. Hij hield zich
muisstil.

Hij geeuwde nog eens, maar deze keer zonder geluid.

De mensen kwamen dichterbij.

Zware stemmen klonken nu luid en duidelijk.

‘Zie je ’t voor je, Gratemager? Prachtige flatgebouwen, de geur van asfalt.

Ruik je het al? Heerlijk.

Ruime parkeerplaatsen. Hoogstens een paar voetbalvelden.

Verder geen groen. Bah.’

‘Precies. Weg met die lelijke bomen, Meneer.

Alles moet plat. Prachtig plat voor een prachtige flat.’

‘Juist, dat is een oude wijsheid, Gratemager. Wil je iets opbouwen, dan moet je eerst iets anders platmaken.’

‘Zo is dat, Meneer. En al dat hout verkopen we lekker met een flinke winst.’

Dolfje snapte er niets van. Wat bedoelden die mensen? Een plat bos?

Plotseling zwiepte een lichtstraal rakelings over zijn kop. Heel even werd hij verblind, toen het licht in zijn ogen scheen.

Meteen dook Dolfje nog dieper weg.

3 Plannen

Twee mannen kwamen tussen de bomen uit. De ene was dik, de andere mager. Ze droegen allebei een regenjas, een stropdas en een broek met streepjes.

Met zaklantaarns schenen ze voor zich uit.

‘Hé, zag je dat, Gratemager?’

‘Wat, Meneer?’

‘Daarginds, een beest. Een hond, volgens mij. Of een wolf.’

‘Ik dacht al dat ik iets hoorde, Meneer. Net of

iemand heel hard geeuwde.'

'Zal die wolf wel geweest zijn, Gratemager. Een gapende luilak van een wolf.

Bah, ik haat wolven.'

De lantaarn scheen opnieuw over de struiken en tussen de bomen.

Dolfje bewoog niet.

Gelukkig zagen de mannen hem niet.

'Zitten hier dan wolven, Meneer?'

'Zou kunnen, Gratemager. Zou kunnen. Het heet niet voor niets het Wolvenbos.'

'Enge beesten, die wolven, Meneer. Heb je die eigenlijk nog in ons land?'

Meneer grinnikte.

'In elk geval niet lang meer, Gratemager. Alles wordt hier kort en klein gemaakt.

Het hele bos gaat tegen de vlakte. Dankzij de Hakker, de Zager en de Kapper.

En als er wolven zijn, ruimen we die ook op.'

'Moeten we ook nog opruimen, Meneer?'

'Zeur niet zo dom, Gratemager.'

Dolfjes ogen vielen bijna dicht. Hij hoorde nauwelijks wat er gezegd werd.

Hij dacht alleen maar aan zijn bed.

Zijn heerlijke, warme bed. Zijn zachte kussen.

Het scheelde niet veel of hij viel onder de struik in slaap.

De twee mannen praatten met luide stem verder.

'Waarom zijn we eigenlijk zo vroeg hier, Meneer?'

‘Dan ziet niemand ons, Gratemager. Onze plannen zijn geheim. Ik wil geen pottenkijkers.’

‘Pottenkijkers, Meneer?’

‘Ja, je weet wel, bemoeials. Sukkels, die vinden dat je geen bossen mag omhakken.

En dat je alle dieren moet beschermen. Dat soort onzin.’

‘Oh, die figuren, Meneer. Dat zijn lastpakken.

Die moet je gewoon in de pan hakken.’

Dolfje begreep er steeds minder van.

‘Pottenbakkers? Pannenhakkers? Gek.’

Hij geeuwde weer, zijn kop zakte opzij.

‘Hebben wij al een vergunning om te hakken, Meneer?’

‘Een hakvergunning aanvragen? Ben je bedonderd, Gratemager. Dat duurt veel te lang. Nee, ik moet alleen de burgemeester nog even spreken. Maar dat lukt wel. Dan komt alles in orde.

Een zak met geld doet wonderen, let op mijn woorden.’

De mannen lachten.

‘Wanneer beginnen we, Meneer?’

‘Morgennacht, Gratemager, als iedereen slaapt. Wij laten er geen gras over groeien.’

De stemmen klonken steeds zachter.

‘Nee, we maaien juist alles weg, ha ha...’

Dolfje schrok op, toen een tak in zijn wang prikte. Voorzichtig keek hij over de struik. De mannen

waren verdwenen.

Een poosje zat Dolfje doodstil.

Wat kletsten die twee toch? dacht hij. Iets over een plat bos, of zo.

Wat een onzin. Platte bossen bestaan helemaal niet.

Hij geeuwde opnieuw, zodat de tranen in zijn ogen sprongen.

Intussen was de maan verdwenen.

Oh, ik moet snel naar huis, dacht Dolfje. Rennen voor het te laat is...

4 *Bloot*

Dolfje rende zo hard als hij kon. Takken krasten over zijn blote vel.

Hè?

Onder zijn blote voeten kietelde gras.

Wat?

Bladeren sloegen tegen zijn blote benen.

Oeps.

Dolfje bleef staan en keek naar zijn armen. Ai, geen witte vacht, maar blote armen.

Oei, geen klauwen, maar handen met vingers.

Oh oh. Ik had al lang thuis moeten zijn.

Ik ben geen weerwolf meer. Ik ben weer gewoon een jongetje.

Hij slikte, want er was een probleempje. Zijn pyjama lag thuis. Op de grond, naast het bed.

Zijn pyjama trok hij altijd uit als hij in een weerwolfje veranderde.

Verschrikt keek Dolfje om zich heen.

Ik sta hier in mijn blootje, dacht hij. Helemaal alleen. Zo bloot als een kikker.

Geen weerwolfhuid, maar kippenvel.

Hij rilde, want nu pas voelde hij hoe koud het was.

Ook wist hij niet meer waar hij was. Als weerwolf kende hij altijd de weg in het bos.

Een weerwolf kan supergoed horen en ruiken en spoorsnuiven. Een jongen kan dat niet zo goed.

Verdwaald, dacht Dolfje. Hoe kom ik weer thuis?

Stel je voor dat iemand mij in mijn blootje ziet!
Was Timmie maar hier. Hij weet altijd een oplossing.

Voorzichtig liep Dolfje verder.

Bladeren ritselden. Er klonken vreemde geluiden.

Dolfje wist niet welke kant hij op moest.

Hij kon opa weerwolf niet eens meer vinden.

Anders had hij zich daar kunnen verstoppen.

Hij raakte een beetje in paniek.

Ik moet naar huis, dacht hij. Zo snel mogelijk.

Maar hoe kom ik uit het bos?

Bibberend vouwde hij zijn armen over elkaar.

De bomen en planten en struiken sloten hem in.

Op goed geluk liep hij verder.

Takjes en steentjes sneden in zijn voeten.

‘Au, was Timmie maar hier.’

Hij hinkte onder een kromme boom door.

Boven in de boom ritselde iets. Ogen glinsterden tussen de bladeren.

Dolfje wilde niet weten wat het was. Zo hard hij kon hinkte hij weg.

Hij strompelde kriskras door het bos.

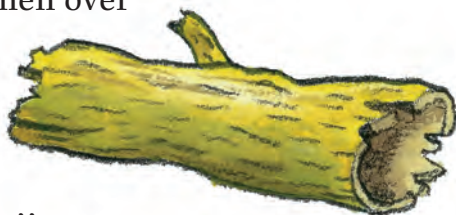
Hij struikelde over boomwortels.

Zijn voeten deden pijn.

Hij was doodmoe en kon bijna niet meer lopen.

Langzaam werd zijn huid blauw van de kou.

Ik kom hier nooit meer uit, dacht hij.

Eerst raak ik bewusteloos van de kou. Dan ga ik langzaam dood.

Nooit zie ik Timmie en pa en ma nog terug.

Een traan rolde over zijn wang.

Opeens klonk er een ronkend geluid achter de bomen. Een auto.

Achter de bomen moest de weg zijn.

Dolfje kreeg weer hoop. Hij hinkte tussen de bomen door.

Het klopte. Daar was inderdaad de weg.

Gelukkig, ik ben uit het bos, dacht Dolfje.

Maar hoe kom ik nu thuis? Ik heb kleren en schoenen nodig.

Het geronk werd steeds duidelijker. Witte lichten kwamen snel dichterbij.

Met piepende remmen kwam een auto tot stilstand. Vlak voor Dolfje.

Hij stond gevangen in het felle licht van de koplampen.